

Hồi 26

Tiêu Dao đại đế

C hỉ trong khoảnh khắc, khi tiếng động còn chưa tan, Yến Phi đã hiểu ra. An Ngọc Tình lén tấn công chàng, nhưng chỉ đánh trúng vào con dao thái rau của Bàn Nghĩa mà chàng vẫn giắt trong lớp áo bên thắt lưng, nhờ đó chàng mới tránh được kiếp nạn này.

Sự thực, chàng đã ngấm ngầm đề phòng ả mọi đường mọi nẻo, một là vừa rồi sự chú ý bị thu hút vào diễn tiến kỳ cục xảy ra bên ngoài, hai là vì ả đứng ngang bằng với chàng, khiến chàng chỉ đề phòng sự tấn công trực diện, nào ngờ ả lại dùng thủ đoạn xảo quyệt đánh vòng ra sau lưng chàng.

Yến Phi đồng thời liếc mắt sang ả, chỉ thấy một sợi dây nhỏ mảnh, hết như độc xà về hang đang rút dần vào trong ống tay áo rũ thấp của ả, ở mút cuối còn nối với một cái đuôi nhọn nhỏ, nhoáng một cái không thấy đâu nữa.

"Có mai phục! Rút mau!".

Vinh Trí đạo nhân bên ngoài thét to, ba đạo sĩ bên đồng thời rút lui rất nhanh.

Yến Phi chưa quyết định được nên đối phó với ả đàn bà hèn hạ này thế nào, bỗng nhận ra huyết sắc trên mặt ả bọt dần, không những không có ý tàn độc là đuổi đánh đến tận cùng, mà còn giống như là hoàn toàn không phòng bị chàng sẽ phản kích ả với sự giận dữ tột cùng. Đôi môi thơm mấp máy, chực nói lại thôi.

Đứng ở góc độ của chàng không nhận ra có phải là vị trí cỗ xe ngựa hoa lệ không, lúc này bỗng có tiếng kèn kẹt chói tai, khiến người ta chẳng hiểu ngô khoai gì cả, liền đó là tiếng gọi của Vinh Trí: "Nhậm Dao!".

Tiếng gió rít vang lên, trong khoảnh khắc từ bên cạnh cỗ xe vắng đến khoảng không bên ngoài cửa sổ của Yến Phi, chỉ thấy một quý công tử anh tuấn vẻ ngoài chưa quá ba mươi, ăn vận rất giống vương hầu quý tộc, phục sức hoa lệ đến mức kỳ dị lướt tới, nhanh như quỷ mị, lao bổ theo hướng ba đạo sĩ vừa rút đi.

Khi Tiêu Dao Giáo chủ Nhậm Dao lướt qua, y còn tranh thủ thời gian liếc về phía Yến Phi một cái, đôi mắt lóe rực dị quang.

Yến Phi lập tức có cảm giác tất cả những chướng ngại vật như bóng tối hay tường vách đều không mấy may gây cản trở gì đối với con người này, y có thể nhìn thấu suốt

hết. Tuy chàng cũng biết rằng điều đó thực sự là không thể, nhưng ánh mắt sắc sảo đáng sợ của đối phương như chứng thực cho năng lực ấy.

Từ ngày xuất đạo đến nay, tất cả những cao thủ chàng từng gặp không ai sánh kịp tên quái nhân mặt quỷ đã tập kích chàng trong khu rừng rậm gần Nhữ Âm, đến nay lại thêm tên này, tuy chưa từng chính diện giao phong với y, nhưng đã đủ để phán đoán rồi. Yến Phi tu dưỡng cao thâm là thế, cũng bất giác thấy lạnh người.

Nhậm Dao chỉ nháy mắt đã tới nơi, liền đó trong những tiếng va chạm và kinh khí, tiếng kêu kinh hãi của ba đạo nhân và tiếng rít của đao kiếm chém xuống, mau chóng bùng lên kịch liệt.

An Ngọc Tình thét khẽ vào tai chàng, vẻ lo lắng: "Đi mau!".

Yến Phi nhìn ả, ả đàn bà đẹp đang cắn chặt môi dưới, đôi mắt ánh lên những tia hoảng loạn.

Yến Phi là hạng người rất đặc biệt, luôn có cảm giác cực kỳ linh mãnh về người khác, tuy hoàn toàn mù tịt về hành vi trước sau bất nhất của An Ngọc Tình, song chàng cảm thấy rất rõ ràng, lúc này ả không những không có chút địch ý nào với chàng mà thậm chí còn quá cả thiện ý, mong muốn chàng tránh xa được nơi nguy hiểm này. Chàng cũng biết rõ ở lại đây không có kết quả gì tốt đẹp, trong xe ít nhất còn có một Mạn Diêu phu nhân cao thâm mạc trắc.

"Ôi chà!".

Tiếng kêu thảm tử chỗ bốn người ác đấu vắng đến, Yến Phi nhận ra đó là giọng Vinh Định, rõ ràng là tiếng kêu lúc hấp hối.

Lúc này mà không đi thì còn đợi lúc nào.

Yến Phi liếc An Ngọc Tình, thi triển thân pháp, xuyên cửa sau chạy thật nhanh đi.

Yến Phi vừa lướt vào khu rừng rậm phía tây trấn, thì đến lượt tiếng kêu thảm thiết của Vinh Huệ vang lên.

Trong ba đạo sĩ, công lực của Vinh Trí là cao nhất, mà vẫn khó khăn chống đỡ, đấu kiếm với Nhậm Dao không ngơi tay, nhưng xem chừng không chịu đựng được bao lâu nữa, võ công của Nhậm Dao quả thực là đáng sợ.

Yến Phi không bỏ đi ngay. Lướt đi chừng một trăm bộ trong rừng, chàng lại ngẫm quay trở về hoang trấn, lén chui vào một căn nhà cũ nát dựa vào mặt tây trấn, ẩn trong bóng đêm, lặng lẽ ngồi thu lu vào một góc giữa hai bức tường đổ, cách cỗ xe chỉ một căn nhà nát.

Ngon lửa xanh bùng lên khoảng không, rồi ngay lập tức bột chổi tắt, trở về điều dịu, trời đêm khôi phục lại vẻ tối tăm lúc trước.

Đầu đằng kia không còn nghe thấy tiếng đả đấu nữa, Vinh Chí có lẽ lành ít dữ nhiều rồi.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, chắc là bọn giáo đồ Tiêu Dao Giáo hộ tống cỗ xe đã lộn trở lại.

Giọng Mạn Diệu phu nhân vắng tới: "Đế Quân đại triển thần oai, dè bẹp sự kiêu căng ngạo mạn của bọn Thái Ất Giáo, xem Giang Lăng Hư còn dám thọc tay vào việc của chúng ta nữa thôi".

Một giọng đàn ông rất rõ ràng và dễ nghe bật cười: "Giang Lăng Hư nào phải dạng dễ buông tay thế, nhất định sẽ có một ngày ta sẽ khiến y sống không được, chết cũng chẳng xong. Vinh Trí thực cũng có chút bản lĩnh, trúng một kiếm của ta mà vẫn có thể dùng Thái Ất chân khí kích phát tiềm lực bỏ chạy, nhưng y chạy đến hơn mười dặm là đã khá lắm rồi".

Người đàn ông đó, chẳng cần phải nói cũng biết là Nhậm Dao, nghe y nhắc đến chuyện sống chết của người khác bằng cái giọng nhẹ hẫng coi thường như thế, đủ biết người này bẩm tính tàn khốc, tà ác cùng cực.

Tiếng móng ngựa dừng lại sau cỗ xe, tiếp đó là tiếng đám giáo chúng xuống ngựa quỳ lạy, đồng thanh hô to: "Đế Quân vạn tuế".

Tiếng lướt bay từ một nơi khác áp tới gần.

Nhậm Dao thông thả hỏi: "Thanh Thị! Vừa rồi có chuyện gì vậy?".

Giọng của "An Ngọc Tình" vang lên nũng nịu: "Đại ca! Chuyện vừa rồi đừng nhắc đến nữa! Chẳng hiểu sao, cái tên Yến Phi đó đột nhiên xông vào đây, muội đành giấu hẩn vào trong nhà, tránh làm ba tên tặc đạo đó giật mình bỏ chạy, nào ngờ, khi muội lấy tảo tiên ám toán hẩn, chẳng biết sau lưng hẩn mọc cái gì mà không thể đả thương hẩn được, sau đó hẩn dùng kiếm khí khắc chế, chỉ có thể trợn mắt nhìn hẩn thoát, tức chết được!".

Yến Phi đương nhiên hiểu, lời ả nửa giả nửa thật, tuy không nghĩ ra vì sao thoát tiên ả ám toán mình mà về sau lại thả mình đi, nhưng nghe giọng điệu đầy vẻ ngây thơ ấy, chàng hoàn toàn không cảm thấy có chút nào gian trá ẩn bên trong, Nhậm Dao thì càng khỏi phải nói.

Nhậm Dao hừ mũi: "Lại Yến Phi. Trước khi ta lấy được 'Thái Bình Động Cáp Kinh', quyết không thể dung cho Yến Phi và Lưu Dự sống, bằng không để chúng tiết lộ bí mật

về Thiên Bội cho cha con An Thế Thanh, mà cha con nhà này đã nghe phong phanh ẩn tình về Thiên Tâm, nếu chúng tham phá được các bài kệ của Thiên Tâm, thì sẽ nhanh chân hơn chúng ta”.

Yến Phi giật mình sức hiểu, chẳng trách Thái Bình ngọc bội ghép lại hoàn toàn không chỉ ra địa điểm cất giấu chân kinh, vì còn thiếu một tấm Thiên Tâm Bội với mặt khắc các bài kệ. Ba tấm hợp lại mới thành tấm Thiên Bội hoàn chỉnh. Mặt kệ nhất định là rất ảo diệu khó hiểu, vì vậy tuy không biết làm thế nào đang từ tay An Thế Thanh lại rơi sang tay Nhậm Dao, Nhậm Dao vẫn chưa phá giải được, cũng khiến chàng và Lưu Dụ nguy hiểm đến tính mệnh.

Nhất định phải nghĩ cách báo cho Lưu Dụ, để gã chuẩn bị đề phòng.

Hôm đó, chàng đã nói với "An Ngọc Tình" – mà chính ra phải là Nhậm Thanh Thị - rằng ngọc bội không hề chỉ ra địa điểm cất giấu chân kinh, khiến Nhậm Thanh Thị tin tưởng chàng, cũng bởi sự thật đúng là như vậy.

"Thái Bình Động Cấp Kinh" rốt cục chứa đựng những bí mật kinh thiên động địa gì mà khiến phường tà giáo hùng bá một phương này phải dấy lên tranh đoạt?

Nhậm Thanh Thị nói: "Đại ca đừng phải phí sức vì hai kẻ đó. Thanh Thị đã ép chúng phải thề độc, chắc chúng không dám vi phạm lời thề đâu, chúng không phải hạng người đó”.

Nhậm Dao cười ha hả: "Thanh Thị động tâm trước bọn chúng rồi phải không? Người muốn làm đại sự há được để trái tim mềm yếu, càng không được phép chùn tay. Nhậm Dao ta ngày nay được đứng đây nói năng với ngôi vị giáo chủ, đều vì ta đã kiên trì nguyên tắc 'theo ta thì sống, chống ta thì chết'. Chỉ có người chết mới thật sự giữ được bí mật. Lưu Dụ thì giao cho Thanh Thị phụ trách, Yến Phi cứ để đấy, ta sẽ ép hắn đến chỗ chết. Mạn Diệu cô tiếp tục hành trình, chuyến đi này can hệ đến sự phát triển của tương lai giáo phái chúng ta, nhất định phải phối hợp chặt chẽ với Tả Thị thần, bởi vì chỉ có y mới hiểu rõ tình hình thực sự của vương thất nhà Đông Tấn”.

Yến Phi đang núp nghe trộm thầm kêu xui rủi, lần này quả thực là bới bèo ra bọ, gây nên những phiền phức không cần thiết tí nào.

Nhậm Thanh Thị có lẽ muốn bảo vệ chàng và Lưu Dụ, nhưng chàng không để tâm đến ý tốt của ả, loại yêu nữ ma giáo như thế, hành sự đa đoan khó lường, nếu tin ả không hại mình, thực không biết khi nào sẽ bị hố. Cũng may mình lo cho sự an nguy của Bàn Nghĩa, không bỏ đi ngay, mới nghe được cuộc đối thoại này.

Tiếng bánh xe lăn vang lên, tiếng xe tiếng ngựa đi xa dần.

o0o

Thác Bạt Khuê vào vùng sông băng của Tứ Thủy, bơi sang bờ bên kia, giống như từ một thế giới này đi sang một thế giới khác.

Bộ binh, lương thảo và vật tư của Đê Tần vẫn ào ạt đổ vào Biên Hoang Tập bằng hai đường thủy bộ, trước khi đến Tứ Thủy, hẳn đã gặp rất nhiều.

Binh cốt tinh không cốt nhiều, Phù Kiên huy động tất cả binh lực có thể huy động được ở phương bắc cho chuyển Nam chinh, chỉ cho thấy y tuy có tài trị quốc, nhưng về mặt quân sự thì còn thiếu sự cao minh. Trăm vạn đại quân thì ô hợp, chẳng khác nào một con quái vật nhưng phù nề, đi bước nào chật vật bước ấy. Là bậc trí giả, Thác Bạt Khuê chẳng bao giờ phạm những lỗi lầm chí mạng như vậy.

Lúc này, hơn bất kỳ lúc nào khác, hẳn khẳng định Phù Kiên nhất định thua trận, vì đối thủ của y là Tạ Huyền, chỉ cần nhìn Tạ Huyền phái Lưu Dự đi xách động Chu Tự làm phản, đủ biết Tạ Huyền đã nắm chắc nhược điểm của Phù Kiên.

Việc hẳn làm được đã hoàn thành, Phù Kiên dẫn quân xuống nam là cơ hội tốt ngàn năm có một để điều khiển binh lực phương bắc quay trở lại thảo nguyên, liên kết với các bộ tộc để phục hưng Đại quốc.

Con đường phục quốc dài dằng dặc mà gian khổ. Trong các bộ tộc cũ của Đại quốc, bộ tộc ủng hộ hẳn mạnh mẽ nhất là Hạ Lan – bộ tộc của họ Hạ nhà mẹ hẳn – do cữu cữu Hạ Nạp lãnh đạo. So cho dù Hạ Nạp dốc sức giúp hẳn, thì vẫn còn các láng giềng hùng mạnh, các đối thủ đáng gờm vây quanh.

Căn cứ địa Ngưu Xuyên của hẳn nằm gần sông Tích La Lâm Mộc, hiện do mẹ hẳn thay hẳn quán xuyến việc trong gia tộc.

Mặt nam Ngưu Xuyên có bộ lạc Độc Hồ, tù trưởng Lưu Hiến là con trai Lưu Khố Nhân, năm xưa Lưu Khố Nhân đã từng trượng nghĩa thu lưu hẳn, về sau bị Mộ Dung Văn giết, Lưu Hiến tự lập làm tù trưởng, lập tức mật mưu giết hại hẳn, cũng may hẳn kịp thời dẫn người trong tộc chạy đến Ngưu Xuyên dựa vào Hạ Nạp. Hiềm khích giữa hẳn và Lưu Hiến càng ngày càng sâu, không có cách nào hòa giải.

Một trở ngại khác cho việc phục quốc là thúc phụ Quật Đốt. Tuy Thác Bạt Khuê giành được ngôi vị chính thống, song Quật Đốt đã âm trùng trùng luôn tìm cách soán đoạt vị trí của hẳn, nung nấu mong muốn trở về ngôi lên bảo tọa quân chủ của Đại quốc,

nên tìm mọi cách cản trở ngáng đường cháu trai. Ngoài ra, trong bộ tộc Hạ Lan của Hạ Nạp còn một cánh quân khác do Hạ Nhiễm chỉ huy vẫn luôn tỏ thái độ phản đối hẳn. Cái đáng nói là bất kể thực lực của bên nào trong mấy bên ấy, hiện tại đều mạnh hơn Thác Bạt Khuê nhiều, đủ thấy con đường phục quốc gian nan biết chừng nào.

Chưa hết, còn các bộ lạc khác, nếu hẳn phục quốc thành công ở Ngưu Xuyên, thì phương nam sẽ có bộ lạc Độc Hồ, phương bắc có bộ tộc Hạ Lan, phía đông có Khố Xa Khê, phía tây một dải Hoàng Hà có Thiết Phất bang của tộc Hung Nô, ở Âm Sơn lại có bộ tộc Nhu Nhiên và Cao Xa. Trong đó, tù trưởng bộ lạc Thiết Phất của Hung Nô là Hách Liên Bột Bột là bá chủ thảo nguyên mới quật khởi lên gần đây, tâm địa tàn nhẫn thủ đoạn tàn độc, võ công cao cường, đúng là một kình địch của hẳn.

Tuy hẳn đã nghe chính miệng Mộ Dung Thùy hứa, nếu Phù Kiên bại ở phương bắc, sẽ dốc toàn lực để phò tá hẳn phục quốc, nhưng hẳn hiểu rõ hơn ai hết Mộ Dung Thùy chỉ coi hẳn như một quân cờ ở phương bắc. Yếu Phi nói đúng, được chim quên nả, được cá quên nơm, một ngày nào đó Mộ Dung Thùy thành công, thao túng đại cục miền bắc, người đầu tiên y giết hẳn sẽ chính là Thác Bạt Khuê.

Thác Bạt Khuê rời bờ sông, guồng chân đi thật nhanh, liên tục vượt qua mấy quả núi con, đến bên một khu rừng rậm, hú lên lạnh lạnh.

Lâu lắm, tiếng vó ngựa từ trong rừng đưa ra. Các chiến binh của tộc Thác Bạt trăm mưu nghìn kế phi ra khỏi rừng, xếp thành hàng trước mặt Thác Bạt Khuê, lại có thủ hạ dắt ngựa tới, đỡ hẳn trèo lên.

Ngồi trên lưng ngựa, Thác Bạt Khuê bỗng có cảm giác thỏa mãn vì đã không uống một chuyến đi.

Các chàng trai trước mặt, từng trải qua nhiều năm tổ chức và rèn luyện, đã trở thành cơ sở cho việc phục quốc của hẳn, họ sẵn lòng sát cánh bên hẳn, cùng tiến cùng lui, đồng sinh đồng tử, lòng trung thành không thể nghi ngờ.

Khiến ngựa dừng ở dãy phía trước là ba anh em Trưởng Tôn Tung, Trưởng Tôn Phổ Lạc và Trưởng Tôn Đạo Sinh, là các ái tướng đi theo hẳn từ thuở thiếu thời, đều dũng mãnh thiện chiến, dày dặn trận mạc. Ngoài ra còn có Trương Cổn và Hứa Khiêm người Hán, là các trí sĩ hẳn quen và kết bạn ở phương bắc, hy vọng họ sẽ như Vương Mãnh phò Phù Kiên, làm quân sư cho hẳn, bổ khuyết cho hẳn những chỗ thiếu sót.

Thác Bạt Khuê giục ngựa đi lên trước trận thế của các chiến binh Thác Bạt Tiên Ti, quay mặt nhìn lại, thấy ai nấy sĩ khí dào dạt, mắt sáng long lanh, hùng tâm tràn dâng, hẳn cao giọng nói: "Các chàng trai! Trận chiến này Phù Kiên sẽ thất bại, ngày phục quốc của chúng ta cuối cùng đã tới. Ta sẽ lập tức trở về Ngưu Xuyên".

Mọi người nhất tề rầm rầm dạ ran.

Thác Bạt Khuê kéo cương, dẫn quân tiến về phía bắc. Hai ngàn tướng sĩ khí thế hùng hực, như gió lốc cuốn qua hoang nguyên, rầm rập tiến theo hắc, trong nháy mắt đã biến vào bóng đêm vô tận của mặt đất bao la.

o0o

Yến Phi bước lên đường cái, ngoài hai cái xác của Vinh Định và Vinh Hội, cảnh tượng đã trở lại tịch mịch như lúc trước, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Làm thế nào để tìm được Bàng Nghĩa bây giờ?

Đúng lúc chàng đang đau đầu suy nghĩ, bỗng có một tràng cười vang lên sau lưng.

Yến Phi nhận ra giọng, từ tốn quay lại, đối mặt với vị giáo chủ hoa lệ anh tuấn, ăn vận như vương hầu, cũng chính là vị cao thủ đáng sợ tự hiệu Tiêu Dao đế quân.

- o O o -